

[Maigaard.]

varig bopæl i landet, og det vil sige, at alle, der efter gældende administrativ praksis har fast og varig bopæl, kan erhverve et sommerhus. Der tror jeg nok det er stiltfærdigt at sige, at et fællesmarkedsmedlemskab vil medføre, at langt, langt flere udlændinge kvalificerer sig, får ret til at erhverve sommerhus efter den praksis, der gælder i dag.

Jeg vil så for at slutte disse betragtninger om etableringsretten sige, at hvis man prøver at se tingene i sammenhæng, først Romtraktatens bestemmelser fra 1957, så Almindelige plan for 1961 og så dette væld af direktiver, som er kommet til siden, så står det helt åbenbart, at der i fællesmarkedet er sat en udvikling i gang, som ikke stopper ved dansk medlemskab, men som går videre. Altså, det, vi diskuterer nu, denne etableringsfrihed, som vi diskuterer nu, det er status ved 1972, men der stopper udviklingen ikke. Der er sat en kraft i gang, som ikke bliver standset, hvis vi går ind, og det, vi ser nu, er kun begyndelsen.

Det sidste spørgsmål, jeg vil beskæftige mig med i forbindelse med markedsmatematikken, er spørgsmålet om priserne. Der er intet gjort for at dæmpe prisstigninger ved en eventuel indtræden, og der er intet gjort for, at samfundet inddrager værdistigninger i tilfælde af indtræden, og jeg gad se den, der vil hævde, at en indtræden ikke vil skabe et pres på jordpriserne.

Det glæder mig, at man i ministeriet har den opfattelse, som jeg har, at indtræden vil skabe et pres på priserne. I bemærkningerne til lovforslaget om sommerhuse tales der jo om, jeg citerer:

„en accelererende efterspørgsel . . . , som må forventes yderligere øget efter Danmarks eventuelle indtræden“.

I bemærkningerne til erhvervslovsforslaget tales der om:

„den forventede øgede efterspørgsel efter jord ved Danmarks eventuelle indtræden“.

I bemærkningerne til by- og landzonelovforslaget tales der om:

„Det pres på det åbne land, . . . og som må ventes at ville gøre sig gældende med forøget styrke efter Danmarks eventuelle tilslutning.“

Der er ingen, som skal bilde mig ind, og jeg tror heller ikke, nogen vil bilde mig ind,

at dette øgede pres, som man forudsiger i ministeriet, ikke vil få prismæssige konsekvenser. Skulle man være i tvivl, kan man læse Meddelelser fra Landbrugsrådet nr. 12, som er udkommet den 23. marts d. å. Her behandler Frede Vestergaard problemet, og han kommer til det resultat, at agerjorden i Tyskland er dobbelt så dyr, som den er i Danmark, også selv om man, når man stiller regnestykket op i Danmark, regner bygningerne med, men ikke gør det i Tyskland. Det er Frede Vestergaard, som har påvist, at der i disse 7 år fra 1963 til 1970 kun er flyttet 47 tyske landmænd til Frankrig, og det finder han trøst ved, men jeg vil gerne understrege, at landbrugsjorden, sådan som lovgivningen er herhjemme, efterspørges af andre end landmænd, og at der derfor efter min mening ikke er megen trøst at søge hos de 47 tyske landmænd, som tog til Frankrig. Det er andre problemer, vi kommer til at stå over for. Jeg understreger altså, at der givetvis vil komme prismæssige konsekvenser ud af et eventuelt medlemskab, og at der intet er gjort for at gardere sig.

Ja, efter hele denne fællesmarkedsgebrækkelighed vil jeg gerne tale om det lysere og det gladere, nemlig de lovforslag, vi behandler, og dér vil jeg sige, at de kun angriber en del af vores jordlovsproblemer. De dækker omkring 90 pct. af cirkelns 360°, men inden for denne begrænsning synes jeg der er tale om gode lovforslag. Jeg synes, at de er blevet rammende karakteriseret af Berlingske Tidende den 20. maj i år, hvori der stod:

„Sammenlignet med den tidligere regerings langt mere beskedne lovforslag om sikring af dansk jord mod erhvervsmæssig udnyttelse og udlændinges opkøb er denne livrem“ — det er lovgivningen, der tales om — „blevet kraftigt strammet, og sammenlignet med de jordlove, som faldt ved folkeafstemningen i 1963, er de tre love . . . på nogle områder næsten lige så vidtgående“.

Jeg synes, at Berlingske Tidendes formulering og vurdering er særdeles forsigtig, men jeg skal i den femkantede enigheds navn tilslutte mig, at det nok er en rimelig og fornuftig vurdering at lægge op. Jeg synes i alt fald, det er afgørende, at vi er kommet ud af det jordpolitiske og planlægningsmæssige dødvande, som folkeafstem-